

Тукъ всичко е ново за Мирча: прѣвъ пѣтъ дожда да той въ града. Никой го не познава. Обръща се ту на тази страна, ту на онази, като нѣкой подплашенъ заекъ.

Що търси той тука непознатъ на никого? Дрѣхли ще си копува, или ще продава нѣщо?

Да, горкия, хлѣбъ, хлѣбъ търси! . . . и то не за себе си

Никой го не поглежда; никой го не попитва . . .

Дѣцата съ дебелитъ и нови дрѣшки и зачървени бузички, весели и доволни отъ всичко, го поглеждатъ съ отвръщение. Ахъ, ако да знаяхъ тѣ какво добро сърдце се крие подъ тѣзи омацани и изпокъсани дрипели!

Но Мирчо не имъ завиждаше. „Честити дѣца“, си казваше той по нѣкога на себе си и тежко въздишаше. „Тѣ сега отиватъ при майкитѣ си, при бацитѣ си: ще ги прѣгърнатъ засмѣни всички ами азъ?“.

Какво да прави сега? Гдѣ да отиде? — Слънцето отдавна се закри задъ върха. Отъ часъ на часъ ставаше все по студено и по студено. Гражданитѣ започнахъ да затварятъ дюгенитѣ си. Всѣкой бѣга въ топлата си къща.

Мирчо продължаваше още да върви изъ улицитѣ. „Гдѣ ще спж прѣзъ тази студена и дълга ношъ?“ си мислѣше той. „Мила майчице, какво ли правишъ сега?“ Тази мисль никога не го оставаше.

— Хей, малко момче, кждѣ отивашъ въ това студено врѣме? му извика въ това врѣме единъ търговецъ, който си затваряше дюгения и се приготвюваше да си отива.

— Чичо, търсишъ работа! продума Мирчо и се зарадва малко, като видѣ, че се намѣри единъ чловѣкъ да му продума най-сетнѣ.

— Я, дойди съ мене, бѣдно дѣте! каза търговеца и заведе Мирча въ къщата си.